

*Bármilyen szerettem volna lenni,
csak olyan nem, mint apám.
Egész életemben néztem,
ahogy mások dülöngélnek,
és féltem.
És ha én dőltem,
örültem, hogy szorosan
csukva a szemem.*

*Aztán valahogy egyszer
végre kiittam magamból apámat.
Kipisilve, kibányva
a fájást hagytam abba mindent.
Mintha kisimogatta volna
fejem görbületeiből valami.
De továbbra sem mertem
semmit sem túl sokáig csinálni.
Ahogy most ettől
a beszélgetéstől is félek.
Már túl sokáig tart, és
még mindig magázom magát.*

*Jobb lenne még nagyobb távolság,
jobb lenne elszaladni innen.
Ha egyedül vagyunk,
nem bánt senki sem
bennünket. Csak saját magát
eszi szét az a megfonnyadt rész,
lyukas fogakkal rágja szét
mindazt, ami még épen maradt bennünk.*

*Úgyhogy szép lassan megálltam,
belefagyott ebbe a földbe a lábam,
és azóta sem tudok mozdulni.*

NYIRÁN FERENC

Tudatom, jól vagyok

*Itt süt a Nap, színes,
őszi falevelek hullanak
vállamra. Abol most
élek, erdei vadak a társaim.*

*Fát vágok téli tüzelőnek,
gyümölcsökkel táplálkozom.
Kávét főzök, töltök neked is.
Beszélek hozzád az
egyedüllétben, sorolom,
amiket nem hallgattál
meg. Tudatom, jól vagyok.
Egy utolsó rönköt dobok
a tűzre.*

Elhagyod a várost

*Megérkezővén a nagyvárosba
rögtön elfog az érzés, hogy
hazajöttél, mégis idegen
néhány sarok, ház, udvar,
a kocsmákban felismernek,
tudják, mit iszol, a rég látott
barátok örülnek neked,
de jó ideje már nélküled
megy itt az élet, törődj
bele, hogy nem hiányzol,
eddig is inkább csak neked
hiányzott a sok arc, szín, szag
és emlék; hiába lépsz be
a hűs előcsarnokba, próbálsz
belesni a kisablakon, egy
önző hát eltakarja előled,
amiért jöttél, csak az ismerős,
barna haj tűnik fel egy percre,
bolyongsz még céltalan egész
délután, majd némi meleg
megnyugvással hagyod el
éjjel a várost.*

Hagyd ezt abba

*Meglehet, az utolsó harmad
következik, hiszen több van
mögötted, mint előtted, de
akár holnap is legördülhet
a függöny, ez jusson eszedbe,*

*amikor a színpadról óvatlan
a zenekari árokba zuhansz;
nem te írod a darabot, melyben
főszereplőnek képzeled magad,
bár néhány statiszta máig kísért,
kikkel együtt tántorogtál a deszkákon,
szűkül a társulat és jönnek az újak,
talán még vár néhány mellékszerep,
de a siker, tudod, mulandó, akik ma
tapsolnak, holnapra elfelednek,
jőjön hát az utolsó felvonás,
csak a sebeidet rejtsd el végre,
ne kérkedj velük, ne vérezz
a reflektorok előtt.*

VÖRÖS ISTVÁN

A koszorú és árnyéka

VILÁGÉRTELMEZÉSI KÍSÉRLET ÉS BUKÁS

1 (DE)

*A világ sajnós értelmezhető,
de bár ne érteném, amit mond,
a meg nem értés lehetne sarokpont.
Vagy kavics, mi zsebből került elő,*

*amiben nem volt létezés, erő,
egy nem elnézhető nézőpont,
amit nem láthat se férfi, se nő,
a tojásforma semmiben két központ.*

*Két központja van a nemlétezésnek,
az egyik az élet előtt volt,
nem hasonlít arra a fürtelemre,*

*a másikra, ami fehér folt,
mit nem ismerek és nem értek.
Bár nem értelmes semmi sem!? – De.*

2 (EGY LÁNYOS ARC)

*Bár nem értelmes semmi sem, de
a minden mégsem értelmezhető.*